

זורדתו עד כרי שמחה, הוא בחינת 'כתר' בזו השמחה מתחברין זשם יתברך.

זיק בנינה

מה דהמדובר הוא שמחה" שמחה הוא מה שאיתא בפנימיות אריך אנפין מתגלה בינה אמא, ולכן כיון ל השם יתברך שנתגלה מתגלה השמחה רק מדובר בשמחת השם ת הכתר אזי מתגלה נא, ולכן המדובר הוא ייקא (ועיי תורה אור ריש לך).

מאמר לז

"שמחה פנימית" - בכל זמן ובכל מצב

השכינה שורה אלא מתוך שמחה של מצוה וכו', ומצינו שנתרעם הקב"ה על ישראל מפני שחיסרו תנאי זה בעבודתם, הוא שנאמר (דברים כח מ) 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב', ע"כ. ומאידך כמה האריכו ועסקו בספה"ק במעלת השמחה, וכמו שכתב בליקו"מ (תנינא כד): "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כוחו וכו'. והכלל, שצריך להתגבר מאוד בכל הכוחות, להיות אך שמח תמיד. כי טבע האדם למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא יסורים, על כן צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפילו במילי דשטותא וכו'". ויש ליכנס ליישב קושיות ומבוכות רבות המצויות במעמקי הנפש בעבודת השמחה.

כתוב בתהלים (ק ב) "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה". ונודעו דברי חז"ל והספה"ק המפליגים בעוצם מעלת השמחה. ואיתא בזוה"ק במעלת השמחה (ח"א דף רטז:): "תנא אמר רבי אלעזר אמר רבי אבא, כתיב (תהלים ק ב) 'עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה', לאפקא דלית פולחנא דקב"ה אלא מגו חדוה, דאמר רבי אלעזר לית שכינתא שריא מגו עצבות, דכתיב (מלכים ב ג טו) 'ועתה קחו לי מנגן, והיה כנגן המנגן, מנגן מנגן תלת זימני אמאי, בגין לאתערא רוחא משלימותא דכלא, דהוא רוח שלימא", ע"כ.

וכך כותב ה'מסילת ישרים' (פרק יט, בביאור חלקי החסידות): "הב' הוא השמחה, והוא עיקר גדול בעבודה. והוא מה שדוד מזהיר, ואומר (תהלים ק ב) 'עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה'. ואומר (שם סח ד) 'וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלוקים וישישו בשמחה', וארז"ל (שבת ל.) 'אין

פרק א - הקושי לזכות למעלת השמחה

בניקל אצלו להיות בשמחה ובעליזות. כי עפ"י רוב הנושא אשה מיד מוטל עליו עול צרכי הבית ודאגת הפרנסה, 'ריחיים על צווארו' (קידושין כט:), ונטרד על המחיה ועל הכלכלה, וכבר אינו יכול לחיות בשחרור ללא עול. וא"כ יש להבין מהי

איך ישמח אדם המלא יסורים אמרו חז"ל (יבמות סב:): "כל אדם שאין לו אשה, שרוי בלא שמחה". ומאמרם קשה עד למאוד, שהרי מציאות הבריאה זועקת להיפך מזה. דחזינן במוחש שבחור המשוחרר מכל עול ודאגה, יותר

השמחה הגדולה אשר מעידים חז"ל שיש למי שנושא אשה, שמשמע שענין השמחה שווה לכל נפש ונפש מישראל.

ותמיהה זו קיימת אצל כל אדם החי בקרקע העולם, במציאות הבריאה - שיודע להפליג הרבה וללקט ליקוטים נפלאים בענין השמחה, אבל בלבו הוא שואל איך אפשר לחיות ולהיות בשמחה.

וכאשר יושבים חברים יחדיו וזוכים בפתחת הלב, מדברים ביניהם על זאת השאלה הנוקבת. האם ראיתם מימיכם יהודי שמח. כי הלוא כאשר אומרים 'יהודי שמח', אין הכוונה על אדם שהכל אצלו נוהג כשורה וכסדר. כי אם כן לא שמחה היא זו, אלא הצלחה. דמה רבותא שיהיה בשמחה יהודי המקבל כל הטובות שבעולם, בני חיי מזוני, וזוכה לשני שולחנות. ואדרבה, ישאלוהו חבריו, האם היה פעם אחת שלא הצלחת בדרכיך ואפילו הכי נשאת בשמחתך.

כי עיקר המעליותא היא, שהאדם אשר טבעו "למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן", ישמח עצמו כנגד טבעו. ואף אם מלא הוא יסורים ועוברים עליו קשיים רבים בחייו, מ"מ ידע לשמח עצמו. והרי כמה קשה שידע

יהודי לצאת מעצבותו, ומי יכול להעיד שזוכה לכך.

ובפרט אם הוא מלא וגדוש רצונות בעבודת השי"ת, שעצבותו מתעטפת באיצטלא דעבודת ה' ואינו יכול להיות שמח כלל. ואף אם ינסו לחזק אותו שישמח בנקודות הטובות, לא יהיה מסוגל לזאת. כי בשעה שאינו מצליח למלא את סיפוקו בעבודת השי"ת, חש שאפי' שיש לו הצלחות רבות ומאומה לא חסר לו, עדיין הרי כרעב הזקוק לחם לאכול, ואף אם מלא ביתו זהב וכסף וכל טוב, נפשו לא תשבע.

ואפי' שתורת אמת היתה בפיו, שאכן צריך יהודי להתעלות בעבודת השי"ת, אך מדוע יבטל עבור זה את כל עבודת השמחה (ויכלל שהארכנו בזה בהרחבה לעיל מאמר לו, ועי' בתורה אור יט טו"ג).

ובכ"א אדם מיושב שואל: איך בכלל אפשר לדבר משמחה, והרי מי אינו חסר דבר מה שיעציב את נפשו - ובפרט שאנו קרוצי חומר בשר ודם, וטבענו שאפי' יש לנו את כל הטוב שבעולם, אם דבר אחד אינו מצליח כפי רצוננו, כבר אנו נעצבים על לבנו מאוד. ובפרט אם באמת חסר לאדם בכני חיי ומזוני, איך יוכל להחיות עצמו. וכי עסקינן בשופטני הבורחים ממציאות החיים, וחיים כל ימות השנה כבמשתה היין בפורים.

פרק ב - "כי בו ישמח לבנו"

שאצלו שמחה היא הרגש של הצלחה או אפי' הרגשה של רעננות משינה וכדו' (הנקרא "מצב רוח טוב") - אך צריך להבין שזו היא טעות נוראה. כי אין שייכות כלל

שמחה אמיתית אינה הרגש של הצלחה

אך המענה לזה, שיש להבין מהי שמחה אמיתית. כי כאשר יתבונן האדם, יראה

וכלל בין שמחה לבין הרגש של הצלחה ורע

דכאשר מדברים על ד הכוונה על והרחבת הפה (הקרויה "ח אין הכונה הרגשה טו כהשמחה של ימות הבו ללא כל דאגות. כי אין דמיונות, שהרי עדיין התמודד באמת עם כ

"שוש אשיט"

אלא שמחה היא כאש מציאות העולם, ו

שעובר, ובתוך כל זא בשמחה פנימית בפנימי ש"כי בו ישמח לבנו" (תה מהרה"ק ממעזריטש זיע" ייח) "פירושו הפסוק (ישעיהו בה", דאני שש ויש לי ט שזכיתי לחזות בנועם ה' ומזה עצמו יש לי שמחה להשם יתברך ולהתענג כ וזהו 'שוש אשיט', שיש ממה שזכיתי שאשיט בה יתברך"

כי השמחה היא ב ב'מסילת ישרים'

שזכרנו למעלה 'עברו אמרו במדרש (מדרש שוחר עומד לפני להתפלל יהו שאתה מתפלל לאלוקים כי זאת היא השמחה הזו של אדם עלו, על שהוא